DE MAASGOUW,

Orgaan voor Limburgsche Geschiedenis, Taal- en Letterkunde.

PRIJS PER JAARGANG.

Voor Nederland . . . . 2 gulden.
» België . . . . . 5 franken.

Advertentiën: 10 cents per regel.

Dit blad verschijnt tweemaal per maand onder bescherming van het Provinciaal Genootschap voor geschiedenis en oudheidkunde in Limburg.

De nadruk van artikels, buiten toestemming der schrijvers, is verboden.

Abonnementen, brieven en mededeelingen te bezorgen aan den Heer W. J. Pletzers Boekhandelaar, Witmakerstraat *Maastricht.*

Abonnementen worden eveneens ontvangen bij alle postkantoren en boekhandelaren.

SHOWeerterland

Historische Liederen uit Limburg

uitgegeven door

Jos. Habets.

Relaas van de Batalje van Weert, geschied den 7 Augustus 1760 namiddag, ot te wel de folie van den Rog hersteld door Wilhelmus en Mathies Eyckholt, Majolie (*Manzeli heette hij volgens de chroniek van Weert in Ms. door Pastoor van Haeff.*), Dirks van de Biest en andere manhaftige borgers der stad Weert.

Op de wijs: *De studenten marsch van de dragonders van Namen.*

1 vers.

Hei, vrienden, hoort wat er is geschied
Een duisend seeven hondert en zestig, siet,
Tot Weert in de stad? Gij souwd vragen wat?
Dat Fame deeze maar verbryt,) bis.
En tot spijt van die 't benijt,)
Persies den agste maand van 't zelve jaar,
Twee ure was de klok aldaar,
En den seevende dag van den oogstmaand,
Dan kwam daar wat ingebaand,
En men een fesiel (1) vernam
Door de Maaspoort binnen kwam.

2 vers.

Van Wessem zoo quaamen sy aangeland,
Maar wie of wat volk is heel onbekand
In het wit ende blauw,
Zoo als men seggen wou;
Zij kwaame gevallen uit de locht,) bis.
Als men daar het minst op docht;)
Men zag eerst twee offeciere te peerd,
Die namen den weg regt op 't Zweerd; (2)
Een gevaar kwam daarna met twee karren gespuis
Zoodat de stad stond heel confuis;
Maar zij raakten in de pan,
Daar en kwam geen eene van.

3 vers.

Posteerde zich daar al zonder schrik,
Zij hadden bajonnetten boven op fuzik (3);
Bij Boogers in het Zweerd,
Dit was hunne weerd,
Daar stond een schildwacht voor de deur,) bis.
Maar zij wierde al malheur;)
Dry duisend dukaten zeer goed gerand
Vraagden zij, of het moest in den brand,
Van de Heeren (1) en de nonnen (2) en de stad alle drij
Maar men kwam daar zoo haast niet bij;
Maar men zocht naar ander geld,
Welk hun daarna wierd geteld.

4 vers.

De schutten die wierden gekommandeerd:
Sa mannen, weest standvastig, weest toch niet verveerd
Sa ras gaat maar voort,
Bezet ieder poort;
Want het is maar een parti bleu) bis.
Of wel een troep de geu (3);)
Zij hebben toch geen autoriteit,
Want daarvan hebben zij goede blijk;
Zij komen op Hanovers naam,
Maar al dat volk is infaam;
Want de Franschen aan den Rijn.
Nog geheel te zamen zijn.

5 vers.

Den eene kwam voor en den andere na,
Passeerde met zijn roer terstond in 't openbaar,
En kort bij de kerk,
Niet verre van de merkt,
Posteerden zij hun in 't geweer,) bis.
En op het stadhuis iets meer,)
De schuimers zagen het van ver aan,
En kwamen uit hun logement gegaan
Met twee pistolen in de hand;
En het volk moest van kant;
Ze waren te haastig aangerand.

6 vers.

Hij trok met zijn volk voorbij de kerk,
Daar kwam hij bij de wacht; die was niet sterk;
Hij sloeg er twee of drij

(1) en (3) geweer fusil.
(2) Het Zweerd eene bekende herberg en logement te Weert.

(1) Reguliere kanuniken.
(2) Grauwzusters of Penitenten.
(3) Gueux.

Al op een rij,
Als dat zij gingen zitten op hun gat;
„Legt den schelm maar op een rad"
Daar kreeg er één een roer op zijn kop;
Men dacht; hij komt er nooit meer van op.
Zij schoten af, pif paf, pif paf
Als of de stad zou gaan te niet:
Was dat niet een groot verdriet?

7 vers.

En Dirks van de Biest die liep zeer sterk
Zeide: het is hier maar ezelswerk;
Geef hier uw geweer,
Want ik schiet hem daar neer;
Hij moet er aan,
Hij trok den haan.
Het is niet gepermeteerd
Dat dit volk het land regeert;
Wat zou men anders wel zeggen er af?
Potdomme, de rog komt weer uit zijn graf;
Maar Klomp, die kreeg hem bij de tromp:
Hei! geef mijn geweer weer af!
Want ik het niet wil zijn kwijt.
En trek mijne hand daar uit.

8 vers.

De partisan die scheidt er uit,
Legt zijn pistool neer en riep overluid:
„Halte, halte mes amis," een keer twee of drie
„Le bourgmestre qu'il vienne ici"
En veranderde van toon,
Want hij dacht: ik krijg mijn loon.
„Messieurs, je vous prie, un bon billet,"
Daarmee zal ik wees tevree en ik vertrek
Gelijk dees achternoen;
Vraagt hun of zij het willen doen
En dan trek ik van hier voort
En daarover doe rappoort.

9 vers.

Men gaf hem hierop geen apostil. (1)
Hij dacht: wat zijn de lieden hier van wil?
Men sloeg weer appel;
De zaak die ging wel;
Het leger raakte in volle beweeg,
En als dan courage kreeg;
En Helmus Eykholt die liep op ten aan;
Hij lokte de anderen als een haan,
Als kommandant
Van heel het land,
En waardig een oneindigen naam:
Laat dit roepen al te zaam.

10 vers.

Mathies Eyckholt, Majolie te gaar,
Die voegde zich daar, en waar ik aldaar!
Een goed oud serjant,
Hier zijnde van 't land,
Die volgde met de anderen op.
En terstond zoo trok de klok;
Het leger in volle batalje stond;
Courage, viel een ieder uit zijn mond,
Staat vast en wilt niet loopen gaan,
Of anders is 't met ons gedaan;
Strijdt gelijk voor 't vaderland,
Anders raakt het hier in brand.

11 vers.

Maar die van binnen die brandden af:
Wat aan den vijand stof genoeg tot antwoord gaf;
De stad was in roer,
De burger en boer,
Men riep „chacun son tour"
Schiedt maar toe, al blijft er al
Wat scheelt het mij of, „dat ik val."
Men schoot er toen eenen van binnen de poort,
Den buik vol van hagel, hij kon niet meer voort.
De tweede kreeg zijn beenen vol,
Men maakt van hem eenen mol.
En kort daarna bleef hij dood,
Door de wonde van het lood.

12 vers.

Zij trokken in 't huis met kloeken moed;
Men brak hun den degen al voor den voet;
En al hun geweer
Dat legden ze neer.
Eykholt werpt het de deuren uit
En laat ons nu maar maken buit,
Zij vraagden op hunne knieën pardon:
„Allons jamfoeters, mars naar het prison"
En men bracht dees kwanten al te maal
Naar eene groote onderzaal,
En ook de officiers daarbij,
Waren daar ook niet van vrij.

13 vers.

Het wonderste van dezen bloedigen slag,
Is, dat men van ons burgers geen vallen zag,
Maar vier geblesseerd
De moeite niet weerd
De buit dat is twee schoone peerd.
En ook al hun geschut,
Van ons wordt er maar een gemist
Dien men na den slag nog levendig wist
Die kwam bij de heeren al uit een vat
Alwaar hij in het brouwhuis zat
Alzoo eindigde de slag,
Des gelijk men nooit en zag.

14 vers.

Nu hebt gij gehoord den Weerter slag
Geen kloeker volk men in dees landen zag
Dit is zeker waar,
Zij zijn er voor klaar
Men daar zoo haast niet loopen gaat
Dit dient ieder tot een maat,
Zoodat ik uit deze historie besluit,

(1) Antwoord.

Ik heb het gedaan maar ik schei er uit.
En geen beter wisseling ik hier in zet
De eigen naam die brengt het met (1)
Dat deze stad moet zijn geëerd,
Want zij is nu prijzensweerd.